

(א) ב"מ קוח: כ"ב כ.
(ב) פ"י ר"ש דמתי. רש"י
(ג) לעיל כב: מג: ד' ד"ה
במס' כ"ב עט: ד"ה
ומודה: (ד) ועיל ה: ט.
(ה) שמות כב: (ו) הוא פ"י
רש"י לעיל כ"ב עט: כב:
(ז) ועיל אחר ד"ה במדליק.
(ח) רש"י.

תורה אור השלם
1. כי תצא אש וקצאה
קצים ובאכל גדיש או
הקמה או השדה שלם
ישלם המבער את
הבערה: שמות כב ה

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה מוריגין וכו'
יחדות. כ"ב וע"ז דף כד
ע"כ א"ת דבקרשים ע"מ
הן פנימות ע"ש:

לעזר רש"י
קובי"ש [קובי"ש].
שקתות. אג"ס.

לעזר רש"י
קובי"ש [קובי"ש].
שקתות. אג"ס.

לעזר רש"י
קובי"ש [קובי"ש].
שקתות. אג"ס.

לעזר רש"י
קובי"ש [קובי"ש].
שקתות. אג"ס.

לעזר רש"י
קובי"ש [קובי"ש].
שקתות. אג"ס.

לעזר רש"י
קובי"ש [קובי"ש].
שקתות. אג"ס.

לעזר רש"י
קובי"ש [קובי"ש].
שקתות. אג"ס.

כאגני. כמו באגנות (שמות ד) קובי"ש בלע"ז: **בתני' כאגני**
בית כור. אם יש לו חצי בית כור לכל רוח פטור. ובקולחת שדילגה
וכדלוקימנא וע"פ] אבל נכפפת צוערת והולכת כל שעה אפילו עד מאה
מיל חייב: הכל לפי הדליקה. קס"ד ה"ק הכל ישלם כל כמה

שהדליק בין רחוק בין קרוב: **גמ'**
לא יעמיד. בני העיר מעבדין
עליו שלא תצער האש נתקרה:
מעניבה. טיח של סיד על תקרה.

ודומה לו בספר עזרא (נמיה ג)
ועזבו (את) ירושלים עד החומה:
ובכירה. שפחותה ממנו ואלו
מזעירין בתוכה אש גדול: **לפי**

הדליקה: **גמ'** ולית ליה לר"ש שיעורא
בדליקה והתנן: **לא יעמיד** אדם תנור בתוך
הבית אלא אם כן יש על גבו גובה ד' אמות

היה מעמידו בעלייה עד שיהא תחתיו מעויבה
שלשה טפחים ובכירה טפח יואם הויק משלם
מה שהזיק ר' שמעון אומר לא נאמרו שיעורין

הללו אלא שאם הויק פטור מלשלם אמר רב
נחמן אמר רבה בר אבון הכל לפי גובה
הדליקה אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר

שמואל הלכה כר' שמעון וכן אמר רב נחמן
אמר שמואל הלכה כר"ש: **בתני' יהמדליק**
את הגדיש והיו בו כלים ודלקו ר"י אומר

משלם מה שבתוכו והכ"א אינו משלם אלא
גדיש של חטין או של שיעורין **היה גדי**
כפות לו ועבד סמוך לו ונשרף עמו חייב

עבד כפות לו וגדי סמוך לו ונשרף עמו
פטור **ומודים חכמים לר"י במדליק את**
הבירה שהוא משלם כל מה שבתוכה שכן

דרך בני אדם להניח בבתי: **גמ'** אמר רב
כהנא מחלוקת במדליק בתוך שלו והלכה
ואכלה בתוך של חבירו רד"י **מחייב אנוקי**

טמון באש ורבנן פטרי אבל במדליק בתוך
של חבירו דברי הכל משלם כל מה שבתוכו
א"ל רבא אי הכי אדתני סיפא מודים חכמים

לר"י במדליק את הבירה שמשלם כל מה
שבתוכה שכן דרך בני אדם להניח בבתי
לפלוג וליתני בדידה בר"א במדליק בתוך שלו

והלכה ואכלה בתוך של חבירו אבל מדליק
בתוך של חבירו דברי הכל משלם כל מה
שהיה בתוכו אלא אמר רבא בתרתי פליגי

פליגי במדליק בתוך שלו והלכה ואכלה
בתוך של חבירו רד"י מחייב אטמון באש
ורבנן סברי לא מחייב ופליגי נמי במדליק

בשל חבירו רד"י סבר משלם כל מה שבתוכו
ואפילו ארנקי ורבנן סברי וכלים שדרבן
להטמין בגדיש כגון מוריגין וכלי בקר הוא

דמשלם כלים שאין דרבנן להטמין בגדיש
לא משלם תנו רבנן המדליק את הגדיש
והיו בו כלים ודלקו ר"י אומר משלם
כל מה שהיה בתוכו וחכמים אומרים
של חטין או גדיש של שיעורין וראין מקום כלים כאילו הוא מלא תבואה
במה

ולית ליה לר"ש שיעורא. קס"ד הכל לפי היזק הדליקה ישלם
אפילו אין ראו לעבור: **לא יעמיד** אדם תנור בתוך
ביתו ב' שיכול לעכב עליו בעל העלייה אם הבית של אחד והעלייה

של אחר היה מעמידו בעלייה בעל הבית מעכב וקובטורס
פירש לענין בני העיר שמעבדין עליו
וכמו שפירש ינחא דהוי דומיא דליקין
ממנימין דהתם שפירק לא יחפור

(כ"ב דף כ:):
לפלוג וליתני בדידה. וא"ת השתא
נמי קא מפליגי בדירה
במדליק בתוך שלו וי"ל דע"כ סיפא

בתוך ביתו של חבירו מדליק דאי
נמדליק בתוך שלו אע"פ שדרך בני
אדם להניח בבתי: פטור היה פטור דהא

קמי רישא וכו"ל אינו משלם אלא
גדיש של חטין או גדיש של שיעורין
משמע דאפילו מוריגים וכלי בקר
שדרך להניח בגדיש לא משלם אלא

גדיש לבדו והשתא בכל ענין שנעמיד
דברי רב כהנא פריך רבא עליה
שפיר דלם ר"ל רב כהנא מחלוקת
בתוך שלו ופליגי במוריגין וכלי בקר

דר"י מחייב וחכמים פטורין אבל
במדליק בשל חבירו אפילו רבנן
מחייבי אמוריגין וכלי בקר אם כן
שפיר פריך דלפלוג בדירה בגדיש

עלמא דהא צריה נמי לא מיתוקמא
אלא במדליק בשל חבירו ואם ר"ל
רב כהנא מחלוקת במדליק בתוך שלו
דפליגי אפילו בארנקי דר' יהודה

מחייב אע"פ דאין דרך ארנקי להניח
בגדיש ורבנן פטרי אפי' במוריגין
דפרשימ מ"מ כממייס אבל במדליק
בתוך של חבירו ד"ה משלם כל מה

שבתוכו אפילו בארנקי נמי קאי
דמשמע ד"ה משלם כל מה שבתוכו
לרבנן כמו לר"י הלכך פריך שפיר
לפלוג וליתני בדירה לשמעין אפי'

ארנקי בגדיש דאין דרכו להניח דהוי
רבותא טפי ועוד שקשה לשון המשנה
דקמי שדרך בני אדם להניח בבתי
דאפי' אין דרך נמי מחייבי רבנן

במדליק בתוך של חבירו:
אלא אמר רבא בתרתי פליגי
א] פליגי במדליק בתוך שלו

ב' דר"י מחייב אפי' ארנקי בגדיש
שאין דרך להניח מתקנת מודים
חכמים במדליק את הבירה דלכך נקט

צירה שרואה למאזא שיחייבו רבנן אפי'
בארנקי כמו ר"י ואי רבי יהודה לא
מחייב במדליק בתוך שלו אלא דוקא

במוריגין הוה ליה לפלוגי בדירה
ולמא' מודים חכמים במדליק גדיש
של חבירו דחייב במוריגין אלא ודאי
מחייב ר"י במדליק בתוך שלו אפי'

בארנקי בגדיש ורבנן לא מחייבי אפי'
במוריגין דקמי אינו משלם אלא גדיש
של חטין כ' ופליגי נמי במדליק
בתוך של חבירו דר' יהודה מחייב
אפי' בארנקי בגדיש ורבנן לא מחייבי

סא א מ"י פ"ד מה'ל'
מקי ממון הלכה כ'
ממון המלכה ה' סמג
עשין פט טו"ש"ע ח"מ
סימן תת ע"ג:
קנה ע"פ א':
סג ד מ"י פ"ד מה'ל' מקי
ממון הלכה ה' סמג
עשין פט טו"ש"ע ח"מ פ'
ת"ת ע"פ א':
סד ה מ"י פ"ד מה'ל' י'
סה ו ד ח מ"י פ"ד מה'ל'
י' ו ה' ח ט סמג פט
טו"ש"ע ס:

מוסף רש"י

אלא אם כן יש על
גבו גובה ארבע אמות.
תלל גובה ארבע אמות
ממי הפטור עד התקרה.
כדי שלא יחפור האור
במקרה (כ"ב כ:). עד
שיהא תחתיו מעויבה.
אשעורין בלע"ז ט"ח
קרקע, שלשה טפחים.
אלא הפער המקרה
תחתיה של עליה, ועל גבו
ד' אמות (ט"ח). ובכירה.
אף הוה ליה חס שפוסמי
קדישה על חללה ואין עושין
במטה הסיק גדול כמו
שעשין בתנור (ט"ח) שאין
הסיק שנה גדול, טפח.
מעויבה היא תחתיה וכו'
ק"ו. ואם הויק, שלק
הבית והדליק את חבירו
(ט"ח) אחר שהיו שם כל
השיעורין הללו, ואלו
מה שהזיק, ואע"פ
כן מעבדין עליו השבטים
להחזיק בכל השיעורין
הללו, שמה יליק בתיהם
ואין לו מה לשלם (כ"ב)
היה גדי כפות
לו. לגדיש, ועבד סמוך
לו. לגדיש, ונשרף עמו
חייב. אפי' ארנקי, לפי
שאין לו דין מיתה בשל
העבד שהיה לו לצרות
(ועיל כב: וכו"ל) לעיל
(ג:). עבד כפות לו
וגדי סמוך לו כו'
פטור. אפי' ארנקי, דקס
ליה בדירה מיה, שההרב
העבד נהרג דמיו נקט
יקנס, והאי דנקט גדי
מחוס דמוקמינן בגדי
חד ועבד דהו, דבגדיש
ועבד ליכא לאוקומי הכי,
דאורחא דמלתא לשדורי
איש עבדיה לשמור גדישו,
ואידי דנקט גדי עבד
כפות ומתן, נקט גדי גדי
כפות ומתן, ואע"פ דבגדי
אין למד היה לו לצרות,
שהיה אין לו דעת, ואם
אינו כפות ומתן נמי חייב
דמאריגין (ועיל כ:). שזר
כמתנו (ועיל כב:).

הכונס פרק ששי בבא קמא

א) רש"ל מ"ו ו' ח"א
ד"ס למחוקק וכמ"ס ח"א
לעיל ד"ה לפ"ג (ב) רש"ל
מ"ו (א) שבעות מ"ו
ד) ב"ב מ"ו (ה) [שמות כג]
ו) גי' רש"ל לרב סה"ג
דלעיל

גליון הש"ס

גם' עשו תקנת גזול
במסור. עין לעיל דף ק
ע"א ח"א ד"ה חמור.
ולקמן ע"כ ח"א ד"ה ולא
שערות:

מוסף רש"י

חלור ודין. מי שגלו
אזו או עשו לו יסורין עד
שמכר וקיבל הדמים ואמר
רובא אנן זביניה זביני.
ולא יוכל לחזור בו (רשב"ט
ב"ב מ"ו).

ד"ה משלם מה שכתובו. רבא מתוך לה לטעמיה ככלים שדרכן להטמין בגדים: אלא דמי גדיש. אם הצעירו בעל השדה ללא קביל עליה אלא נטירותא גדיש: חטין וסיפן בשעורים. אע"פ שנתן לו רשות לחטין אינו משלם ראיתי אלא שעורין לסיכך לא זוהרתי בהן כל כך: מאי הוה לך גביה דאוקוסיה. גדיש ששרפתו או שהשלכתו לים. ולא דמי למשאל מקום לחצירו להגדיש שעורין והגדיש חטים דאמרן לעיל אינו משלם אלא דמי שעורין דמזבעיר לא מוסיף גדיש הוה אלא פושע כדמכ"ב) כי תאל אש מעשמה מפי המורה: פשעה זו. לא שמרתו דרך השומרים ואזל: [כדרכא] מהניסו לה. משמיה דרבא אמריתו לה: שעורין וסיפן בחטין. ונתן לו רשות להגדיש שעורין ולא חטין: שפטיס מילתא לר' יהודה. אליבא דר' יהודה דמנתי: עשו תקנת גזול באשו. כי היכי דתקנו רבנן לנגול לישבע כמה גזול ויטול דתנן במסכת שבעות (דף מד:) אלו נשבעין ויטולין השכיר והנגול כך תקנו באשו שיבע מה הטמין ויטול: אליבא דמ"ד לא דיינינן דינא דגרמי. כפרק הגזול ומאכל (לקמן דף קק:) ככספתא. ארבו שמתיין זו כספיה: אמיד. עשיר שאומדין אותו לכלי כסף:

במה דברים אמורים במדליק בתוך שלו והלכה ודלקה בתוך של חברו אבל במדליק בתוך של חברו משלם כל מה שבתוכו. כלומר דגנר שדרכו כגון מוריגים וכלי צקר אבל ארנקי גנדיש לא מחייבי רבנן אע"פ שקדקדו וכלל הני דלעיל שיהא משלם כל מה שבתוכו לרבנן כמו לר' יהודה הני מילי היכא דתקני ומודים או היכא דתקני דברי הכל אבל הכא צמא דנריס אמורים קתני ורבנן מילתיהו מפרישי ולא אמילתא דרבי יהודה קיימי:

שאינו משלם אלא דמי שעורים. צמדליק בתוך שלו איירי דאי צמדליק בתוך של חברו שעורין והגדיש חטין למה לא ישלם חטין כיון דחייבו וצמדליק דממי לכו מנני לנתון דינר והב לאשה ופשעה זו משמעה דהיינו מדליק בתוך שלו והלכה בתוך של חברו:

לרבי יהודה דמחייבי על גזוקי טמון באש בו. לרבנן נמי הוה מני למימר דעשו תקנה צניחה בכל דבר ובגדיש צמדליקין אלא רבותא אשמעי' דלרבי יהודה אפי' ארנקי בגדיש עשו תקנת גזול:

עשו תקנת גזול במסור או א. כמב רב אלפס כגון שיט עדים שמסרו ואיצד ממונו ואין יודעין כמה מיקו וכל מיקו דממונא לקולא ובשם רב האי גאון כתוב שיבע ויטול מהלכה שכל מיקו דממונא חולקין ואין נראה לר"י לחייב כלל משום מיקו ור"מ מפרש דהך בעיה כשהמוסר מכחיש את הנמסר דומיא דנגול בשבעות דגזון מכחישו אבל אם המוסר עצמו אינו יודע כמה ישבע נמסר כמה הפסד ויטול ולר"י נראה דהך בעיה אפילו אין קמוסר יודע דומיא דתקנת גזול באשו שאין המזבעיר יודע כמה הפסד הנזק דמזבעי ליה במסור אי עשו תקנתא או לא:

מי מנחי אינשי מרגינתא ככספתא או א. אפילו יש עדים שהיה זו מרגינתא מבעיה ליה דשמח לא אצעי ליה לאסוקי אדעתיה להאי ולא אמרינן מאי הוה ליה גביה דאוקוסיה כיון דלא רגילי אינשי לאנתי כלל ולא דמי לדינר והב דלעיל דאצעי לה לאסוקי אדעתא טפי דפעמים שאומר כן דירא אשם הימה יודעת שהוא של והב לא הימה שומרת ולא דמי נמי לארנקי בגדיש דרגילין טפי דמנחי מרגינתא ככספתא ואין לפרש דלענין שבעות מבעיה ליה אי עשו תקנת גזול ויהא נאמן לומר שהיה זו מרגינתא דל"כ מה היה אומר לרב אשי לאו היינו מתני' מה ענין זה למשמתינו:

מה בין גזול לחסון. בלשנא דקרא אין חילוק צניחה והכא קבעי מה בין גזול לרבנן לחמסן דרבנן דמילא צפ' זה צורך (פנהדרין דף כה) הוסיפו עליהם הגולנים והחמסנים ומפרש גזול לא יהיב דמי וצמיתא חרש שוטה וקטן כדמוקי ליה התם דאין פסול מן התורה אלא משום דרבי שלום: חמסון יהיב דמי. וכשלא אמר רובא אני כדמפרש אבל מן התורה אינו פסול אלא היכא דלא יהיב דמי אבל היכא דיהיב דמי כשר אע"פ דלא אמר רובא אני אע"פ שצובר על לאו דלא תחמוד הא אמר' בפרק שנים אוחזין (ב"מ דף ה:) ושם ד"ה גזול) לא תחמוד לאנשי גזול דמי משמע להו והיה דסוף מכליתין (דף קע.) דמיימי מחמסן בני יהודה דאפילו היכא דיהיב דמי הוה כאלו נוטל נשמתו לאו דרשה גמורה היא אלא אסמכתא בעלמא דחמסן דקרא היינו גזולן דלא יהיב דמי ואי' כיון דחמסן דיהיב דמי פסול מדרבנן א"כ כי אמר' צפ' שנים אוחזין (ב"מ ד' ה:) ושם ד"ה גזול) אלא הא דאמר רב הונא משציעים אותו שצויה שאינה ברשותו נימא מיגו דחשיד כי ומשני מורה ואומר דמי קהיננא מ"מ מה מירץ נכך אם הוא מעבד הפקדון צידו ורובא ליפטר צדמים בעל כרחו של בעלים הרי הוא חמסן ופסול לשבעה מדרבנן ואכתי נימא מיגו דחשיד כי וי"ל דמ"מ בגזולן דאורייתא שלא הוה חשוד אשבעות ועוד דחמסן דרבנן כשר הוא ואינו פסול עד שיכרוזו עליו כדאמר צפ' זה צורך (פנהדרין ד' ו:) ואפילו לא הוה יודע שנעשה חמסן צניח זה שהוא לא ראו חכמים לפסולו נכך וגם לא להכריזו אלא דוקא כי שקיל וזוטיף בזרוע בעל כרחיהו דבעלים והמקשה דקא פריך נימא מיגו דחשיד כי אע"פ דהא ודאי קיס לן דגזולן דרבנן צעי הכרזה ואינו נפסל עד אחר הכרזה כל עיקר לא הביא דברי רב הונא אלא משום דמקשה והא קעבר בלא תחמוד א"כ הכי מקשה כיון שפטר עצמו צמא שטען נגנבו או נאצדו ואינו משלם דמים אלא לפי שאינו רוצה לישבע ואם היה פוטרו מן השבעות לא היה משלם כלום א"כ נימא מיגו כי ומשני מורה ואומר כי וגם אם היה פוטרו מן השבעות שמה כמו כן היה משלם דמים לפי שמעבד הפקדון צידו ולהכי לא חשיד אממונא: פסולה

סו א מ"י מ"ד מהל' נ"מ
ה"י יא סגנ עשין סט
טושי"ע ח"מ ס"י ח"מ סע"י
ד:
סו ב מ"י סס טושי"ע סס
סע"י טו:
סח ג ד טושי"ע ח"מ ס"י
ללא קע"י ד:
סח ה מ"י מ"ד מהל' מהל'
נ"מ ה"י יב וס"ו
מהל' חובל ומזיק הלכה ה
סגנ עשין סט וס"י ט
טושי"ע ח"מ ס"י ח"מ סע"י
יג וס"י ז סע"י ז וס"י שפס
סע"י ח:
עו א מ"י ס"ו מהל' חובל
ומזיק ה"י ז סגנ עשין
ט טושי"ע ח"מ ס"י שפס
סע"י ט:
עא ז מ"י ס"ו מהל' ח"מ
סגנ סס טושי"ע ח"מ
ס"י שפס סע"י ז ורב אלפס
במקומו ועוד כפ' ה דף
מטו:
עב ח ט י ב כ מ"י סס ס"ו
ה"י יח סגנ סס
טושי"ע סס סע"י ח:
עג ל מ"י ס"ו מהל' עדות
ה"י ד וס"י מהל'
מסיר ה"י ה סגנ לאון
רב טושי"ע ח"מ ס"י לז
סע"י יג וס"י רה סע"י ט:
עד מ מ"י ס"ח מהל'
גזולה הלכה ג סגנ
לאון קפו טושי"ע ח"מ ס"י
שט סע"י ז:
עה ג מ"י ס"י מהל'
מסירה הלכה א סגנ
עשך פכ טושי"ע ח"מ ס"י
רה סע"י ח:
עו ס מ"י ס"ו מהל' עדות
הלכה ד סגנ לאון ר"ט
טושי"ע ח"מ ס"י לז סע"י
יג: